

„...Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki az Istennel!” (2Kor 5,20)

Pál így buzdítja a korintusiakat abban a részben, mely az egész Evangélium szívét alkotó nagy örömhír közlése után következik: Isten Krisztusban kiengesztelődött a világgal (vö. 2Kor 5,19).

Fia kereszthalálával Isten végső tanújelét adta irántunk való határtalan szeretetének. Krisztus keresztye által kiengesztelt bennünket Önmagával.

Hitünknek ez az alapigazsága ma is teljesen aktuális. Ez az a kinyilatkoztatás, melyre az egész emberiség vár; igen, Isten mindenkire közel van szeretetével, és szenvedélyesen szeret minden embert. A világnak szüksége van erre az örömhírré, de csak akkor tudjuk átadni, ha előbb újra meg újra elismételjük magunknak egészen addig menően, hogy átérezzük: körülölel bennünket ez a szeretet, akkor is, amikor éppen az ellenkezőjét gondolnánk.

„...Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki az Istennel!”

Az Isten szeretetébe vetett hit azonban nem maradhat kinek-kinek benső ügye, amint azt Pál is hangsúlyozza: Isten ránk bízta, hogy másokat is kiengeszteljünk Vele (vö. 2Kor 5,18), s nagy felelősséget ébresztett minden keresztyénben, hogy tanúságot tegyen Isten szeretetéről teremtményei iránt. S hogy hogyan?

Egész viselkedésünknek hitelessé kell tennie azt az igazságot, amit hirdetünk. Jézus világosan megmondta, hogy mielőtt ajándékunkat az oltárra vinnénk, ki kell békülnünk azzal a felebarátunkkal, akinek valami panasza van ellenünk (vö. Mt 5,23-24).

S ez mindenekelőtt közösségeinken – családjainkon, csoportjainkon, társaságainkon, egyházainkon – belül érvényes. Az a hivatásunk ugyanis, hogy ledöntsünk minden falat, ami akadályozza az egyének és a népek között az egyetértést.

[...]

„...Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki az Istennel!”

„Krisztus nevében” azt jelenti: az Ő helyetteseként lépünk Krisztus nyomdokaiba; élünk Vele; élünk úgy, mint Ő, és szeressük egymást, amint Ő szeretett bennünket! Ne közösiítsünk ki senkit, és tegyük félre az előítéleteket! Legyünk nyitottak arra, hogy befogadjuk és értékeljük felebarátaink pozitívumait, legyünk készek az életünket is adni egymásért! Ez Jézus legfőbb parancsa, a keresztyének ismertetőjegye, mely ma ugyanúgy érvényes, mint Jézus első követőinek korában.

Ezt az ígét élni azt jelenti, hogy békességszerzővé válunk.

Így minden gesztusunk, minden szavunk, minden tettünk, melyet szeretet itat át, olyan lesz, mint Jézusé.

Hozzá hasonlóan az öröm, a remény, az egyetértés és a béke hordozói, vagyis annak a világnak az előhírnökei leszünk, mely kiengesztelődött Istennel (vö. 2Kor 5,19), s melyre minden teremtmény vár.

Chiara Lubich

/forrás: www.fokolare.hu/